

ŽŇOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Vrtochy lady Roxany

Jeviště kulturního domu patřilo včera domovskému divadelnímu souboru Bez angažmá. Divákům se představil reprízu hry Davida Vaníčka Vrtochy lady Roxany.

„Scénář vznikl vloni v létě,“ svěřil se po představení autor a režisér v jedné osobě. „Jednotlivé postavy byly psány přímo na tělo členům souboru. Ještě v létě jsme se o tom bavili a doladovávali scénář a od září se začalo zkoušet.“

Zkoušení hry neprobíhalo ideálně. Největší problémy způsobila role sluhu Sama. „Nejprve hrál sluhu Pepa Skotek, ten však později odešel do Kadaně. Pak hrál Sama Petr Kalinský. Kvůli nedostatku času však musel roli také odříci. Nakonec hrál sluhu Sama Míra Nyklíček.“

Přes všechny těžkosti, které provázely vznik každé divadelní hry, dospěla Roxana ke zdárnému konci. David si především pochvaloval spolupráci herců na režii představení, což v konečném důsledku přispělo k oživení a věrohodnosti celé hry.

Premiéru sehrálo Divadlo Bez angažmá 14. května letošního roku. „Sám cítím, že se mi dnešní repríza líbila víc než premiéra. A to jak herecky, tak režijně. Opadla nervozita z toho, jak to dopadne. Ohlasy jsou vesměs také pozitivní.“

I pro nás bylo dnešní představení lepší, protože jsme si ho víc vychutnali.“

Nakonec David přiznal, že být zároveň autorem a režisérem bylo hrozně těžké. „Necítím se jako autor zase tak moc

silný, ale spoléhám na to, že hru okeřeni sami herci. Naštěstí máme v divadle lidi, kteří tento dar mají a na ně se můžu vždycky spolehnout.“

Hru doprovázely písničky, jejichž texty napsal také David. Hudbu složili Jirka Tříška a Dan Rukavička. Dle své tradice zpívali členové souboru na playback. „Nejsem přesvědčen o tom, že bychom uměli zpívat naživo tak, aby to bylo poslouchatelné,“ říká k tomu David. „Nechci tím v žádném případě shazovat kvality herců. Bavili jsme se o tom a nakonec jsme se společně rozhodli jít cestou playbacku. Už jen proto, že je to technicky kvalitnější a není zapotřebí dalších lidí pro hudební doprovod.“

Fenomén Jára

Největší stopu zanechal Jára bezesporu v oblasti divadelní tvorby. Od samého počátku zalidňoval jeviště postavami a rekvizitami, jež byly doposud tabu. Jeho hrdinové si na otevřené scéně stíhají nehty a při katarzích používají pravých klystýrů.

Zůstává smutnou skutečností, že ve své době se tyto Járovy hry setkávaly s nepochopením a někdy i očividným odporem.

Jako příklad lze uvést stanovisko tehdejšího ředitele Královského komorního divadla v Haagu Jacoba Durmana:

„Vážený mistře, po přečtení Vaší hry Prázdniny s kanibalem Dufkem nevycházím z údivu.“

Zachována zůstala i Járova odpověď panu řediteli:

„Milý pane řediteli Královského komorního divadla v Haagu Durmane,

plně s Vámi souhlasím. Divadlo je tu od toho, aby udivovalo. Posílám Vám dalších pět her.“

Přesto se v Nizozemí nenašlo žádné divadlo, jež by Járovu hru uvedlo.

Teprve na sklonku života se Jára dočkal inscenace své burlesky Kleštěncova bronchitida v pojižerské obci Liptákov v nastudování místního ochotnického souboru Jizeréře. Hra se dočkala pouze dvou repríz, načež byla stažena z repertoáru pro katastrofální sucho, jež postihlo v létě 1921 celou Šumavu.

ŽŇOVINY VÁM PŘINÁŠÍ

Doručení KLAS
www.sdruzeni.klas.cz

Ať si kdo chce říká co chce

Květůše Hlaváčová

Dnešní představení bylo zábavnější a živější, než to včerejší.

Viděla jsem i premiéru a myslím, že udělali pokrok, vylepšili to. Hodně se mi tam líbily některé postavy, třeba Míra Nyklíček.

Iveta Svobodová

Mně se to moc líbilo. Protože si myslím, že vymyslet hru, zrežirovat ji a udělat ji sakumprásk celou do konce není jednoduchý.

Vaše názory na jednotlivá představení můžete vyjádřit také na našich stránkách v sekci Přehledka.

A jestli můžu něco vyzdvihnout, tak se mi velmi líbily pěvecké výkony. To bylo to, co mě na tom překvapilo.

Hana Kottková

Z dnešního představení jsem nadšená. Sice jsem šla na poslední chvíli rovnou z práce, ale byl to pro mě relax.

David Kodytek

Představení se mi líbilo. Celou dobu jsem se bavil, což je pro mě hrozně

důležité. A ani na chvíli jsem neměl pocit, že bych se nudil.

Zdeňka Kovalová

Z divadelního hlediska mi vadilo, že účinkující zpívali na playback a přitom neměli žádnou složitou choreografii.

Petr Novák - Ústecký kraj

Na představení bylo vidět, že ho herci dělají s chutí a diváci se dobře bavili. Myslím, že to je ze všeho nejpodstatnější.

Dobyvatelé chtěli včera sníst psy, které nemají

Stateční čeští polárníci se včera rozhodli, že hrozící smrt hladem odvrátí utracením psů, ačkoli žádné psy nemají. Sekera se ukázala jako příliš drastická, nápad nechat Varla umrznout se setkal s příznivější odezvou.

Jak známo, Varlův život zachránil černý houser (na snímku v rukou náčelníka Němce) ukrytý pod kabátem.

Samotný náčelník byl včera natolik vyhladovělý, že jej vlastně ani nezajímalo, co to Varel pod kabátem ukrývá. Hlavně, že bude co jíst. Ukázka ze hry se tak málem zadrhla v rozhodující chvíli.

Včera si herci v rolích polárníků věřili v soutěži o pivní lístek. Bohužel, přišli zkrátka. Na představení dorazil Láďa Dlouhý, velký znalec Járův a pivní lístek skončil v jeho řídkých kalhotách.

Jistě nikomu z návštěvníků letošní přehlídky neuniklo, že informace dostává prostřednictvím magnetáku a z něho se linoucího unaveného a lhostejného hlasu.

Magnetofon visí na krku nestorce kláštereckého divadla a čiperné důchodkyni Květuši Hlaváčové. Také hlas na pásku je její a pravdou je, že měla co dělat, aby zněl opravdu unaveně. Květa sama totiž vypadá a hraje tak, že intenzitou předčí některé mnohem mladší kolegy.

Jestlipak víte, která Járova postava byla inspirací staré dámy s magnetákem, kde se objevila a kdo ji hrál?

WWW

Pokud jste to ještě neudělali, podívejte se na stránky našeho sdružení (adresa na první straně tohoto listu). Rozhořela se tam velmi zajímavá diskuse o představení kadaňského Divadla Navenek. Názory leccos vypovídají o jeho členech, ale i o nás.

Zrnka ze zákulisí

Zuzka Eisenhammerová se včera na jevišti pořádně rozjela a přiváděla tím herce v zákulisí k šílenství. Ti totiž museli ze všech sil potlačovat smích, aby je nezaslechli diváci. Dařilo se to jen zřídka. Zvláště David prskal každou chvíli, takže pár diváků mohlo nabýt dojmu, že se vzadu udělalo někomu zle.

Láďa Dlouhý včera vyhrál pivní lístek s pěti pivy v soutěži doprovodného programu. Celou svou výhru věnoval hercům Divadla Bez angažmá, což bylo nejspíš to nejlepší ocenění, které kdo může hercům předat. Dát kus ze sebe a ze svého.

Žňoviny připravili

Jára, Zdenička Kovalová,
Miroslav Nykliček, Honza Škach,
Jan Valta

za případné chyby nikdo neručí
**příští číslo vyjde
již zítra**

Trocha historie Divadla Bez angažmá nikoho nezabije

Divadlo Bez angažmá vzniklo na konci divadelní sezóny 2001/2002, několik málo měsíců po odchodu nynějších dvou šéfů souboru Tondy Trejbal a Davida Vanička z jiného souboru. O důvodu jejich odchodu nemá dneska už cenu mluvit, mnohem důležitější je fakt, že chtěli dělat divadlo dál a oslovili další nové tváře i své bývalé kolegy.

Pokud bychom tedy měli mluvit o zakládajících členech Divadla Bez angažmá, byli by to především David

a Tonda, ale vzápětí, během měsíce, k nim přibily Marcela Vlčková a Zuzka Eisenhammerová.

V květnu 2002 začala tato základní čtyřka připravovat prvotinu Divadla Bez angažmá, zábavný pořad Úsměv je lék. David a Tonda využili také nabídku Pepy Skotka, který jim při odchodu z bývalého divadla slíbil kdykoliv pomoci. Přizvali tedy jeho, několik dalších hostů a svého kamaráda Petra Beniška, aby v pořadu Úsměv je lék hostovali.

Premiérové hlediště kláštereckého

kulturního domu bylo vyprodané, Divadlo Bez angažmá se poprvé představilo divákům.

A budoucnost? „Chtěli bychom vyjet s Roxanou někam ven,“ nastínil David Vaniček. „Uděláme tečku za pohádkou Jak to bylo s Růženkou. Bude to derniéra a bude pro dospělé. Teď už máme připravený nový zábavný pořad. Už ho jen pilujeme. Nerad bych ale říkal termín. Možná v prosinci, ale když to nestihneme, nic se neděje a bude to na jaře.“

Járovo tajemné Jmelí

Vážení přátelé,

je všeobecně známo, že se v každé hře našeho kamaráda Járy našel volně vložený list nadepsaný Jmelí. Se samotnou hrou neměl nic společného. A jak nám Jára sdělil, jedná se o univerzální dialog použitelný v kterémkoli místě kterékoli hry.

Co vedlo Járu k jeho napsání? Byla to neblahá zkušenost s náповědou. Z mladého náповědy Standy Křečka stal se po letech starý Křeček, který ve své díře pod jevištěm často usínal a kýžený text v pravou chvíli, jak my divadelníci říkáme, nehodil. A právě okamžik, kdy herci selhala paměť a kdy se z náповědní budky ozývalo pouze chrápání, to byla chvíle pro Járovo Jmelí.

Tak dejme tomu, že poslední co na jevišti zaznělo, byla věta: „Přišel jsem se ucházet o princeznu Zlatovlásku.“ Na to se rozhostilo trapné ticho. Pak se některý z herců chopil iniciativy a řekl: Copak Zlatovlásku, ale jmelí!

Jmelí bylo málokdy provedeno celé až do konce, protože zpravidla brzy splnilo svůj účel, totiž že Křečka probudilo a ten začal z díry házet. Ale vy si ho jistě rádi přečtete celé.

Tak si ještě jednou zopakujeme větu, na které se hra zastavila: „Přišel jsem se ucházet o princeznu Zlatovlásku.“

H.: „Copak Zlatovlásku, ale jmelí! Všimli jste si, co se dneska urodilo jmelí?“

W: „Strašně, v korunách stromů to vypadá jako nějaká orlí hnízda.“

B: „A víte, že jmelí je cizopasník?“

W: „Jděte!“

(B. popojde)

H: „No jo, my na to chodíme se synem každý vánoce.“

W: „A co je pravdy na tom, že přináší štěstí?“

H: „Jistě, jinak by to lidé nekupovali.“

B: „A Jak vy to trháte?“

H: „No syn vyleze na strom s pilkou a já čekám dole.“

W: „A jak se dorozumíváte?“

H: „No tak já na něj zezdola zavolám házej!“ (do náповědní budky)

B: „Jděte! (H. popojde) A co když je syn hodně vysoko a neslyší?“

H: „Tak to musím ještě hlasitěji - házej!“

W: „A co syn?“

H: „Syn když má to jmelí nařezané, tak zavolá: Tak už bych to hodil!“

B: „Ale to on to hodí až když je toho víc, ne?“

H: „No jo, toho je vždycky celá náruč.“

W: „A to je slyšet, když to dopadne?“

H: „To víte že jo. Takhle to buchne.“

(buchne do náповědní budky)

W: „Takováhle rána? Tomu nevěřím. Vždyť jsou to jen větvičky.“

H: „No nelžu vám, takováhle rána.“

(ještě víc buchne do náповědní budky)

B: „No to by probudilo i vola.“

Učte se texty, přátelé, ať nikdy jmelí nepotřebujete!